

maaffe kommer til et meget bedre Resultat, naar det gaar over til Landstthinget, end man venter sig. Seg skal derfor, skjøndt jeg som sagt hylber det Princip, som det ærede Medlem for Holbæk Amts 5te Valgkreds har gjort sig til Talsmand for, ønske, at Lovforslaget uden Standsning i den Form, det har, gaar over til Landstthinget. Seg kan tage imod det, som det er, og lade det gaa over til Landstthinget, for at vi kunne høre dets Mening om Sagen. Det er jo tænkeligt, at den der ikke vil møde saa store Vanskeligheder, og naar den høitærede Minister ikke ser Vanskelighederne i saa overordenlig stort Lys, vil jeg haabe, at han ikke vil modarbejde Sagen, naar den kommer derover.

N. Andersen: Da et lignende Forslag som dette var til Behandling i den første Del af denne Samling, tillod jeg mig udførlig at fremsætte de Betragtninger, som jeg troede tale imod saadan uden videre at stryge Opmaalet, fordi man indfører en anden Form for Erlæggelsen af denne Afgift, hvorefter her er Tale. Seg skal ikke nu gjentage, hvad jeg den Gang udtalte. Det staar i Liden, hvor det kan efterlæses af Enhver, der maatte bryde sig om at læse det. (Afbrydelse af Dam). Det beror paa det ærede Medlem, om han vil gennemlæse det eller ikke. Seg kan ikke undlade at gøre opmærksom paa, at det formentlig ikke gaar an saaledes uden videre at stryge samtlige Tiendtagernes Opmaal med eet Strøg, thi der er en meget væsentlig Forskiel paa, paa hvilken Maade Opmaalet er paalagt. De Tiendekontrakter eller Tiendeoverenskomster, der ere afsluttede mellem 1810—1828 kunde staa hen saaledes, at det ikke var klart for Tiendeyderen, at der kunde kræves Opmaal af ham, medens det senere ved Rettergang er blevet tilpligtiget at erlægge Opmaalet. De danne en Del af Kontrakterne. En anden Del af Kontrakterne er den, som falder efter 1828, efter at der var kommet et Kancellicirkulære, som udtryffeligt paabød, at det skulde staa i samtlige Tiendeoverenskomster, Kjendelser, eller hvad man vil kalde det, om Tienden skulde erlægges med eller uden Opmaal. Naar det nu er indført i Kontrakterne, at der skal erlægges saa og saa meget Korn og saa og saa meget Opmaal, og Yberne frivillig ere gaaede ind paa det, have valgt denne Ybelsesmaade fremfor den anden at betale i Penge, hvilket de ogsaa kunde have gjort, forekommer det mig, at det ikke ret vel gaar an bag efter, uagtet Yberne frivillig ere gaaede ind paa denne Ybelsesmaade og med fuld Bevidsthed have paataget sig Erlæggelsen af Opmaalet, at sige: Nu skulde vi ikke mere erlægge det. Hvorfor saa ikke fritage dem for en større Del af Ybelsen og sige, f. Ex. at der skal være 7 Skpr. pr. Tønde i Stebet for 8. Det kommer i Virkeligheden ud paa det

Samme. De Kontrakter, der ere afsluttede mellem 1828 og 1852, efter at der var kommen en ny Lov, danne en Klasse for sig, og man vil vistnok komme til at gjøre en Undtagelse med dem, om man vil tænke sig at faae denne Lov ført igjennem. — Naar de Herrer anføre, at der ingen Grund er til at betale Opmaalet, naar Tienden betales i Penge, da Penge ikke kunne svinde, da er det kun en tom Talemaade, thi paa den Maade, som Kornet erlægges, kan det ikke svinde i Tiendeierens Besiddelse, thi han har det aldrig selv; Kornet høres lige fra Tiendeyderen til Kjøbmanden og kan altsaa ikke svinde for Tiendeieren. I den Henseende staar Kornsvindet og Pengesvindet aldeles lige, ingen af Delene kan svinde for Tiendeieren, det kan altsaa ikke anføres som en Grund til at fritage for Opmaalet. Seg skal forøvrigt ikke stille Endringsforslag til dette Forslag. Seg skal stemme for at lade det gaa over til det andet Thing i den Skikkelse, i hvilken det er, men jeg vil udtryffeligt udtale, at jeg gjør det med det Forbehold, at, dersom det vender tilbage i forandret Skikkelse i Retning af, hvad jeg har paapeget, vil jeg ikke have bundet mig ved at have stemt for Forslaget, som det foreligger, saaledes at jeg ikke skulde kunne stemme for Endringsforslag, som maatte komme frem fra den anden Side, og som jeg anser for at være fuldt retfærdige, hvis de komme til at gaa i den Retning, i hvilken jeg her har ytret mig.

Clausen: Seg vil kun gjøre den korte Bemærkning til den sidste ærede Taler, at, naar han mente, at Kornet aldrig kunde svinde hos Tiendetageren, fordi han ikke lagde det op selv, men hørte det strax lige hen til Kjøbmanden, er det en Misforstaelse, thi det er mig netop bekendt, at flere af de allerstørste Tiendetagere selv modtage Kornet paa deres Magasin og lade det ligge hele Vinteren over, indtil det kan udslibes eller sælges samlet. Der er flere større Tiendetagere, som have saadanne store Magasiner, hvor de henlægge deres Tiendekorn. Seg veed navnlig, at det er Tilfældet paa Vangeland, hvor der overalt paa hele Den svares saadan Tiende in natura. Dernæst er det en given Ting, at, selv naar man hører det hen til Kjøbmanden, maa han beregne sig sin Magasinleie, da han udsætter sig for Svind, og i Følge den Betragtning ikke kan betale Kornet til den Pris, han ellers vilde kunne gjøre.

Ordføreren for Forslagsstillerne (H. Holm): Seg skal ikke forlænge Forhandlingen om dette Spørgsmaal om Opmaalet og Svindets Natur. Seg skal blot mod det ærede Medlem for Obense Amts 2den Valgkreds (N. Andersen) og den Autoritet, hvormed han talte, stille en anden Autoritet, nemlig Landstthingets